

Llorenç Santamaria: «Era rocker i encara ho soc, però també m'agraden les balades»

Fem un repàs de la seva llarga trajectòria artística i desgranem els nous projectes de present i futur

Llorenç Santamaria | Juan Miguel Morales

Llorenç Santamaria (Santa Maria del Camí, 1946) és un dels pesos pesants de la història del pop a les illes Balears. Després de debutar amb diversos grups a la dècada dels seixanta -entre els quals va liderar els mítics **Z-66-**, ara fa 50 anys va iniciar una carrera en solitari en el món de la cançó melòdica que el va dur a ser un dels artistes més contractats i a situar els seus èxits als primers llocs dels rànquings de vendes. Posteriorment va gravar en català, *Entre cella i cella* (Blau, 1987), i els darrers temps, ja establert a Barcelona, va tornar al rock amb *Pell de gallina* (Blau, 2012).

El mallorquí, reconegut amb el premi Enderrock de la Música Balear a la Trajectòria 2020 -i que rebrà a la gala del lliurament dels premis de dijous vinent-, ha començat a treballar en un nou disc mentre prepara un gran concert amb convidats a la seva població natal abans d'acomiar-se dels escenaris. Conversem amb ell sobre el llarg trajecte transcorregut.

Llorenç Santamaria, Llorenç de Santa-maria, Lorenzo Santamaría o Llorenç Rosselló... Quin ets de tots aquests personatges de la teva trajectòria?

En el meu cercle familiar i d'amics soc en Llorenç. Sempre es despenja algú que em diu Lorenzo, però són una minoria. Ara soc en Llorenç Santamaria, ja m'he acostumat al meu nom artístic. Quan vaig presentar el disc *Entre cella i cella* volia rompre una mica amb la carrera en castellà i em va fer il·lusió posar-me Llorenç de Santamaria perquè de fet soc en Llorenç i soc nascut a Santa Maria (del Camí). Al final, vaig fer poca vida amb el nom i m'he acostumat a Llorenç Santamaria.

Als anys setanta vas fer el pas d'estrella del rock a la cançó romàntica. Per què?

Va ser una aposta de la companyia. Jo era un rocker i encara ho soc, però també m'agraden les balades. M'estimo tota la música que em fa sentir alguna cosa. Va arribar un dia que em van començar a empenyar, literalment, perquè deixés el grup i em dediqués a fer de solista perquè estava de moda? Total, que al cap d'un cert temps em van convèncer. Al principi vaig gravar les balades que tothom sap, però després em vaig rebe?lar contra la discogràfica i vaig fer el disc *Quise ser una estrella de rock and roll* (Odeon, 1978) amb clàssics del rock i temes propis. En realitat és el que m'hauria agradat fer sempre.

El 1987 vas debutar cantant en català amb el disc *Entre cella i cella*. Com va ser?

Va ser conseqüència de la vinguda de Madrid a Barcelona. Jo pens i sent en mallorquí i em costa cantar en castellà, sa veritat. Em costa crear en una altra llengua, perquè escric millors cançons en la mateixa en què somio. Fàcilment podria escriure versos en castellà però serien mecànics, i jo cerc lletres sentides. Fins aquell moment sols havia gravat una cançó en català i tenia entre cella i cella fer un disc sencer, d'aquí en va sorgir el títol. Era el principi de la música electrònica i al disc hi ha alguns arranjaments fantàstics i altres que no m'acaben de convèncer.

També vas començar una carrera paral·lela com a actor.

El 1976 em vaig estrenar amb el film *Viva/muera Don Juan Tenorio*, però va ser una anècdota perquè no vaig tenir continuïtat com a actor. Tres anys més tard vaig passar d'EMI a Fonogram i vaig anar a viure a Madrid. Vaig intentar muntar un grup nou, però era l'època dels rossets tipus **Los Pecos**, i les companyies de discos es dedicaven a promocionar una altra mena d'artistes. Em vaig quedar fotut perquè no podia fer la promoció adequada en el millor moment de la meua carrera. Tenia 40 anys, una gran experiència i moltes coses per dir. Al cap d'un parell d'anys em van cridar de Barcelona per fer la pel·lícula *Pa d'àngel*, de Francesc Bellmunt. Vam anar a fer una paella a Castelldefels i allà em vaig adonar que havia perdut el temps a Madrid. Aquí ho tenia tot? i a més podia xerrar en la meua llengua. Em vaig insta?lar a Barcelona, vaig rodar aquesta pel·lícula i després en va venir una altra i una altra i una altra...

Podràs llegir l'entrevista completa al número 311 de la revista Enderrock, a quioscos i llibreries a partir de desembre.